

Янакиевъ. Тогази лелйо Вешо, ти колко черкви не трѣбва да правишъ?

Общъ смѣхъ.

Гроздановъ. (Увлеченъ въ приказки забравя да остави връзката що държи).

Веша. (Съгледала връзката въ ржката на Гроздановъ). Дайте това, лелиното, на масата. Защо си моришъ ржцетъ.

Янакиевъ. Че може да не е за оставяне, а за предаване.

Веша. Да не би...

Гроздановъ. Обикновени работи... нали е годежъ.

Веша. (Поела), Че тогазъ (развързва). А!.. Я гледай, гледай!.. Какъвъ пръстенъ!.. Пъкъ гривната — слънце.

Гроздановъ. (Извинявайки се). Не сж както искамъ, но споредъ силитѣ си.

Неша. (Поема ги и ги гледа радостно).

Веша. Че тури ги де... Да видимъ какъ ще ти стоятъ.

Неша. (Турия пръстена, после и гривната).

Веша. Е, хайде честито, честито! (Цѣлува Неша, а после и Гроздановъ). А ти Неша какво чакашъ... То не е срамота. (Сближава ги).

Неша и Гроздановъ се цѣлуватъ.

Веша. (Къмъ другитѣ). Да ви не хване скоменъ!.. Лела Веша и васъ ще сгоди!

Янакиевъ. Май, май, че...

Веша. Тогава, хайде оттаткъ. Хемъ да оставимъ тѣзи луди млади да си погугукатъ, хемъ азъ да ви поприказвамъ... (Хваща двамата подъ ржка).